

PULPTEST

(NAAR EEN IDEE VAN: Rob van Olm)

Conditie twee fragmenten van boeken uit de Bouquet-reeks
drie fragmenten uit de Franse literatuur
vijf fragmenten uit de Nederlandse literatuur.

Opdracht Geef door middels van de nummers van de teksten aan:
a- welke de pulppassages zijn
b- welke literatuur Frans is
c- welke literatuur Nederlands is.

“Evaluatie” Stel: U heeft “a” fout beantwoord (Over b en c hebben we het dan niet...)
Volgens de bedenker van de test zijn er drie redenen te noemen als verklaring voor een foutieve oplossing:

1. De Bouquet-reeks is zo slecht nog niet...
2. Onze Nederlandse auteurs redigeren soms op het niveau van de pulpschrijvers.
3. Het ligt aan U. (U kunt daarom net zo goed een goedkoop deeltje uit de Bouquet-reeks lezen)

1) Zij legde haar hand op de mijne en boog zich naar mij toe. “Je hebt me toch gezegd dat je tien jaar oud was, is het niet?” Zo, ongeveer”. “Dan weet je heel wat voor jouw leeftijd... Nou, is het afgesproken? Kom je ons opzoeken?” “Ik likte verder aan mijn ijsje. Ik voelde me rot en lekkere dingen zijn nog beter als je je rot voelt, dat heb ik al meer gemerkt. Als je eigenlijk liever dood wilt gaan, smaakt chocola nog beter dan anders. “Je hebt al iemand. “Ze begreep me niet, dat was te zien aan de manier waarop ze naar me keek.

2) Een lichte verrukking kwam over hem, als daalde iets hoogs tot hem neer om hem te leiden. Hij verroerde zich niet,- hij voelde haar hand trillen op zijn schouder- bang, die verrukking bij de minste beweging te zullen doen vervliegen.

3) Ik begreep hoe groots en mooi de liefde tussen een man en vrouw kan zijn. Leven begrijpen door afzien van leven. Voor A. en B. bestaat de liefde alleen uit pijnlijke herinneringen. Maar misschien dat zij samen nog iets bereiken. Op dit moment ben ik in harmonie met mijzelf, met de wereld rondom me. Ik kan nu veel begrijpen, veel aanvaarden. Niet altijd zal het zo blijven. Ik weet het.

4) Hij ging bij haar zitten. Zij nestelde zich tegen hem aan, praatte niet meer. Zo bleven ze lang zitten, zonder iets te zeggen... Daarna zuchtte zij, maakte een knoop van haar jas los en zei, berustend: “Wil je?” “Nee, nee. Laat zo maar. Zoals net “. Opnieuw kroop zij tegen hem aan. “Want”, mompelde zij, “als je wilt... Mij kan het niet schelen. Ik ben het gewend.” “Nee, ik wil het niet.” “Zoals je wilt.”

5) Toen A. ontwaakte, was zij werkelijk alleen. Dit verwonderde haar niet eerder dan nadat zij in bed enige bewegingen had gemaakt en zich opgericht had om te zien hoe laat het was. Hoewel B. nu al vier maanden naast haar sliep, waande zij zich nog altijd alleen, wanneer zij diep genoeg in slaap was om zich kind te voelen en niet diep genoeg om niet meer te kunnen denken. Zij stond op en boog zich in haar nachthemd uit het raam. De hitte van de fel door de zon bestraalde overkant van het huizenblok werd naar haar teruggekaatst.

6) “Nou, en ? Ik ben ook maar een mens”, bromde B. Het was een schaamteloos excuus. Zijn tong gleed vurig over haar gladde schouder, likte aan haar oorlelletje en verdween hongerig tussen haar lippen. Ze huiverde. Het water golfde luidruchtig om hen heen op het moment dat hij haar met een ruk tegen zich aan trok.

7) Zij zullen nog geen dertig jaar oud zijn. Zij zullen hun leven nog voor zich hebben. (...) “Herinner jij je het nog”, zal B zeggen. En zij zullen de voorbije tijd ophalen, en de sombere dagen, hun jeugd, hun eerste ontmoetingen, hun eerste enquêtes, de boom op de binnenplaats van de Z-sstraat, hun uit het oog verloren vrienden, de maaltijden vol verbroedering in hun herinnering oproepen. Zij zullen zich weer terugzien, door Y. lopend om sigaretten te halen en stilstaand voor antiquariaten. Zij zullen hun dagen van vroeger in X. doen herleven en hun bijna triomfantelijke terugkomst. “En nu zullen we wel zien”, zal A. zeggen. Et dat zal hun bijna natuurlijk toeschijnen.

8) Hij zag er uitgerust uit. Zijn lichtblauwe ogen straalde,. Zijn haar was verwaaid. Ze zag hoe bruin hij was. Voelde zijn grote stevige handen om haar middel. “Wat ben je sterk”, zei ze. Zijn mannelijkheid overweldigde haar. Hij voelde vertrouwd en thuis. Hij drukte haar bijna fijn en zij genoot van de pijn.

9) Dat de liefdesverklaring van nu oprecht was, betwijfelde ze niet. De woorden hadden haar pijn gedaan. Wat een verspilling. Hij had van haar gehouden zonder het te willen. Uiteindelijk zou hij die tekortkoming, zoals hij het zag, overwonnen hebben. Zo was B. nu eenmaal. Misschien was het voor hem wel een opluchting geweest dat zij in de fout was gegaan, want daarna had hij zijn gehate ontvankelijkheid voor haar kunnen onderdrukken.

10) Ongeduldig sloeg zij haar cape al om. De hand waarmee ze B's bovenarm omvatte, was groot en sterk. B. liet zich zonder protest naar buiten voeren. Wel een uur liepen ze zwijgend door de stad. De herfst stond op het punt om over te gaan in de winter; het licht was een wonderlijke combinatie van klaarheid en weemoed.
